

amit megengedek neki, és van, amit nem, jutalmakat ígérek és adok, felszólító módban beszélek vele. Úgy szerettem azokban a napokban a magatehetetlen Noicát, mint-ha a gyermekem lett volna.

Reggel hétkor értem Páltinişre. Meg kellett kérnem Antonie metropolitát, aki néhány napot ott töltött, engedje meg, hogy Noicát, végakarátának megfelelően, a kolostor mellett temethessük el. Előtte azonban bementem Noica hétvégi házába, mert magamhoz akartam venni a füzetet, melybe GONDOLATAI-t jegyezte fel, féltem ugyanis, hogy a Securitate nyomban kiszáll, ha tudomást szerez haláláról. Csupán egy órája jöttem el Szebenből, s még mindig annak a gyakorlatias automatizmusnak hatása alatt cselekedtem, amely nem engedi sírni az embert. Egyetlen sóhaj nélkül néztem végig Noica kiszenvetését, mert közben tevékenykednem kellett. El kellett szakadnom a halál bekövetkeztének logikájától, hogy halálát mint olyant egész szörnyűségében érzékeljem. Most, amikor átléptem háza küszöbét, hirtelen nyilvánvaló lett a vég: még holtteste előtt sem kerített hatalmába ez a bizonyosság. Vajon miért érezzük az embert inkább azokból a tárgyakból, amelyek még őrzik érintése lágy nyomát, mint létezése masszív tömbjéből? Anyám most is jelen van néhány tőle tanult mozdulatomban, abban, ahogy a csészét tartom, ahogy áthúzom a párnát, ahogy almát hámozok, és a spirál egyszer sem törik meg. A fájdalom, amely ilyenkor ránk tör, abból ered, hogy új arcot kap a megváltoztathatatlan, amikor azokkal a tárgyakkal találkozunk, melyeket az elhunyt örökre elhagyott. Beléptem hát Noica szobájába, és amikor az ágyhoz értem (ebben az ágyban ülve, egy támlához támaszkodva, térdén deszkával szokott írni), akkor borultam térdre, lassan, és arcomat a kopott pokrócba temetve sírni kezdtem.

Határ Győző

NE NÉZZ RÁM

az élet estéje ránk sötétedett
ne nézz rám kormozd be képedet
az élet koporsóéje ránk szakad
maradsz magadra – elbocsátalak

tudom vigasznak több mint kevés
a mindenből semmivé levés
magas örömálom életpalotánk
omlása-zuhanása egyenesbe ránk

tudom az itt maradót többet követel
annál mi vesztünkhöz képest bagatell
kutyának ne zenélj ne zongorázz:
gazdájavesztetten vonít a ház

ruhaszekrényt szaglál nem érti meg
s átszüköli az éjszakát: kinek? minnek?
a Nap itt nem sugár a fény fénytelen
itt szó jel kép érvény érvénytelen

se nyelv se költészet – nincs az a toll
hát még ének mi idáig lehatol
hagyj fel kiéneklésemmel eleven
szív: zúzz be! feledésbe velem

majd lejössz te is de meg nem éledünk
s hová a többi eddig: elszéledünk
sár többség vélünk dagaszt keleszt köpül
s ránk is új lét-rét meggyes rétes települ

az élet estéje ránk sötétedett
ne nézz rám kormozd be képedet
az élet koporsóéje ránk szakad
vigyázz magadra – elbocsátalak

SEGGSZÜRET

az volt a Sirokkóm! Bórá! a Misztrálom!
ma? ha látok egyet – alig regisztrálom

zablarántó fertály – sors és férfitégzet!
ma? nem telik tőlem hogy utána nézzek

amiért hevültem amiért ehültem
ringó dombja iránt úgy látszik kihültem

halál ami halnak: himbáló csalétek
ondó eloldója – lökője a létnek

eredet csapdája kihívó megejtő
létmagom kiszívó eszméletveszejtő

titkos édesemet pornográfíámat
ellette a vénkor elvitte a bánat

kotródj szemlesütve – így szól az üzenet
ne tudd aki voltál ne lásd édesedet

HÚSCSOMAG

„*Tenerorum lusor amorum*”
(*Ovidius sírfelirata*)

ízleld éld – ez a húscsomag csudája
szervülnöd eszmélned így adatott
húzódj belé: szivacslikacsos vár a
húscsomag – oszd be a pillanatot

úszkáltok a lét akváriumában
le-lerakjátok ikráitokat
örökké egymás húscsomag-nyomában
merről ismerős buborék fakad

két húscsomag él édes testközelben
egy láb a másikat kampózza meg
s míg egyik a másik ölében elvan
e gyötrő boldogságért ég remeg

e látszatlétért a hús hű csomagja
már odaadná élte mindenét
s párján megtapadva oly tékoz adja
mint együtt vibráló látszatát a lét

így fennakadva a szerelmi hálón
ketten nem is tudnak akarni mást
csak minden szavukkal ajakformálón
egy húscsomaggá – egyéforradást

Tandori Dezső

A HOSSZÚ TÉL, A BOLDOGSÁG UNALMA

Györe Balázsnak

Hosszú tél jön, a boldogság unalma,
de hogy ne volna
az, ami van, ő, aki van,
vele már nem lennék magam,